

Versus, quibus inclusum est canticum, diligentissime perpolitos et singulari quodam artificio in systemata conjunctos esse nemo non videt. Neque enim nimio aequalitatis studio ductus ad unam omnia revocavit formulam poeta, sed numeris apte permutandis id consecutus est, ut non solum venustatem et leporem verum etiam dignitatem et varietatem addiderit cantico.

Sunt autem versus anapaestici dimetri systematis comprehensi quatuor legitimis, quae perpetuo numero decurrentia versu catalectico clauduntur, quem vocant paroemiicum. Leges vero, quibus in universum adstricta sunt systemata anapaestica, in hisce versibus tanta servatae sunt severitate, ut, quam concedere par est in componendis versibus licentiam, omnino non sibi sumserit Euripides. Jam vero quatuor systemata in duas distributa sunt partes principales, ita ut, quae his subjecta sunt hinc membra, quamvis videantur dissimilia, tamen similitudine quadam inter se cohaereant; id quod apparebit ex singulorum versuum censura. Incipit canticum a dactylis, quae saepissime substituuntur anapaestis neque solum uno alterove sed pluribus continuis. Est enim actuosum natura sua genus anapaestorum, quorum ad infringendum moderandumque impetum sollerter praemittuntur numeri dactylici, quippe qui proxime accedant ad similitudinem anapaestorum. Quapropter id egisse videtur poeta, ut praestruendis versibus dactylicis temperaret ineunte cantico perpetuosam illam numeri anapaestici volubilitatem. Incedunt versus per dipodias, dimetris semel interceptis monometro acatalecto, qui in prioribus systematis ut eandem formam servat, ita a versu paroemiico eodem distat intervallo, in posterioribus autem diversum et habitum induit et locum tenet. Dactylus praecedens in eadem dipodia anapaestum, id quod in vitio est, non invenitur; subsequitur dactylum in eadem dipodia spondeus vv. 83, 84, 92, 93, 95, 96, 97, 99. Qui substituuntur anapaestis dactyli continui occurrunt etiam in fine hujus carminis, eodem, ut videtur, quo ineunte carmine consilio, ut cumulandis dactylis spondeisque obscurarentur quodam modo numeri anapaestici, canticumque tamquam absolutum atque perfectum properaret ad finem. Quo factum est, ut fini respondente exordio in unum quoddam corpus redigeretur carmen. Idque vero ut efficiatur, plurimum faciunt, in quos terminantur versus 107, 108, dactyli, quibus propemodum languescunt numeri anapaestici. Spondeos continet pars prior binos alternantes v. 83, 92, diversis dipodiis descriptos, singulos plures, sed hac lege finitos, ut ab ineunte versu incipiant et anapaestum praecedant vv. 85, 88, 89, 90, 91, exceptis vv. 82, 93. Discrepat ab hac ratione pars posterior, ternos spondeos exhibens alternantes v. 94, et interjecto anapaesto v. 102 quaternos propter perpetuitatem hujus versus et sequentis; binis spondeis consociati sunt versus monometri, 100, 110, 98, 111, quo

in versu paroemiaco spondei una dipodia conjuncti sunt. Quem in tertio pede non admittit spondeum paroemiacus his in systematis non inveni; in primo pede ter occurrit spondeus, semel dactylus v. 93. De versibus monometris, quorum bini eandem referunt speciem atque a paroemiaco eodem spatio distant, supra jam disseruimus.

Hiatum in collisione vocalis longae ante brevem vocalem corripiendae civitate quaedam donatum, non habeo quem ostendam; id quod non refellitur versu paroemiaco 93, quo quum claudat systema neque corripiatur vocalis finalis et omnis hiatus tollatur. Neque occurrit in fine versus syllaba brevis, cui si in consonam desinit, indulgent nonnunquam poetae. Caesuram legitimam in secunda arsi usque servatam invenies, nec non abstinuit, quae conceditur, libertate membrorum incidendorum post syllabam brevem, quae arsin subsequitur. Caesuram omnino respuere paroemiicum propter breviter, docuit Hermannus; idem valet de monometris.

Haerent interpretes in constructione verborum, vocabulo *λάμπειν* tribuentes vim intransitivam; qui quum non habeant, quo accusativum *ἀρματα* referant, *Ἥλιος* emendari volunt in *Ἡλίου*, ita ut accusativus cedat nominativo. Quae emendatio nil habet per se offensionis quippe non discrepans a legibus metricis, quibus diphthongus *ου* ante vocalem sequentem corripiatur, hiatus tollatur. Sed nominativum *Ἥλιος* quum omnes inter se consensu codices tueantur, explicatione videtur opus esse aliunde repetenda. Musgravio quidem aliisque visum est accipere *λάμπειν* vi activa vel factitiva quasi diceretur „nitidum currum Phoebus fulgentem facit. Quae interpretatio neque falsa nec vocabulorum junctura inaudita est. Namque referenda est ad eam, quae dicitur prolepsis, figuram sententiarum, positam in eo, ut id, quod verbo efficiendum est, epitheto quodam anticipetur tanquam effectum, ut dicitur *θερμὸν ὕδαρ γυῖα μαλθακὰ τίγγει* i. e. ὥστε μαλθακὰ γενέσθαι. *Κλῆθρὲ ἀνασπάστου πύλης χαλῶσα* Soph. Ant. 119. Sed quaeritur num necessarium sit, verbo *λάμπειν* subjici sensum transitivum. Tollitur enim difficultas si post verba *ἀρματα λαμπρὰ* subaudiatur participium *ἔχων*, ἄγων quod saepius omittitur, ut Pindar. Pyth. 6, 14 *φάει δὲ πρόσωπον ἐν καθαρχῶ ἑπαγγελίῃ*, et in ipsa fabula v. 52. *ἀμφιβωμίους τροφῶς ἀλῶσθαι*, id quod Hermannus breviter esse dictum ait pro *ἤλατο ἔχων ἀμφιβωμίους τροφῶς*. Hermanno quidem neque de corrigenda scriptura neque de subintelligendo participio assentitur Schoemannus in programme Gryphiswaldensi 1859, qui brachylogiam contendit certis quibusdam legibus esse adstrictam, ita ut ad subaudiendum relinqui non possit nisi talis actio, quae cum illa, quam verbum eloquatur, sic aut natura sua aut more conjuncta sit, ut simul atque objectum additum audiatur, etiam de subaudienda actione dubitari plane non possit.“

Jam vero poeticae orationi magis esse consentaneum arbitror imaginique orientis solis plus tribui vivacitatis, si lumen per terras sparsum a deo ipso proficiscatur neque ab ejus quadrigis; id vero fieri non posse nisi si acceperis *λάμπειν* de Phoebo fulgente. *ἀρματα τέθριππων* — aliis locis legitur significatu adjectivi *τέθριππων ἄρμα* Suppl. 500 *τέθριππα ἀρματα* Phoeniss. 1555.

V. 84. Scripturam φεύγει quae recte se habet, ad fidem codicum melioris notae restituit Canterus, quum quod olim legebatur φλέγει neque metro aptari possit et a sensu abhorreat. Etenim si corrigitur φλέγει, pro spondeo habemus jambum, quem non admittit numerus anapaesticus, et stellae radiis solis fulgentes ne cogitari quidem possunt, quarum sole exorto exstinguatur candor. Αἰθέρος quorsum tendat ambigi potest; quod si cum πυρὶ τῶδ' consociatur, significat ignes aetherios, si cum ἄστρα conjungitur, respondet sideribus aetheriis; sed probabilius videtur αἰθέρος accipere pro εἰς αἰθέρος i. e. ex coelo, quod opponitur τῶ εἰς νύχθ' ἰεράν; fugam dant nubilo coelo Virgil. 12, 367.

V. 85. Sacram vocavit noctem poeta non tam propter pacem et tranquillitatem quam diffundit, ut statuunt interpretes, neque propter obscuritatem horrorem sacrum injicientem nec propter stellarum inhabitationem, quam quod Νύξ in numero deorum habebatur, nomine insignita παμμήτιρα, quae peperit somnia, aetherem, somnum, Eumenides.

V. 86. Παρησσιᾶδες. Praetulit Hermannus hanc scripturam duplicata simplici littera; metrum non flagitavit diplasiasmum. Duplicari quidem litteram σ nonnunquam in vocabulis docuit Lobeckius in libro suo de affectionibus; sed Παρησσιος, Κηφισσιος alia num ad eam affectionum speciem referenda sint, propter variantem scripturam eorum nominum, quorum penultima longa, difficile est dijudicatu.

V. 87. Καταλαμπόμεναι τὴν ἡμερίαν. Sic Hermannus ad exemplum Canteri, qui respuit ἡμέραν vulgatae lectionis a Musgravio defensae. Scripserunt ἡερίαν Scaliger, τὴν παραίαν Matthiaeus, quod e glossa in textum fluxisse Hermannus ostendit. Sed qui ἡμέραν legunt, vereor ne in angustiis versentur, quod jambum jam supra demonstratum est contra naturam esse numeri anapaestici, accedit quod adjectivum ἡμερος, quod pro ἡμέριος ἡμερήσιος hic illic occurrit commune est, et dubium videtur, num peculiarem feminini generis sibi vindicet formam, id quod utique cadit in adjectivum ἡμέριος. Melius Scaliger ἡέριος i. e. matutina rota, quod ad sensum optime quadrat sed principatum obtinere non potest, si cum ἡμερίαν contuleris, quod ad vulgatam proxime accedit; significatur autem rota diem referent ut Hermannus intellexit. Quam lectionem etsi probavit Beckius, tamen nil habuit quo βροτοῖσι referret, itaque legit κατα λαμπόμεναι i. e. ut ipse vertit, accensam mortalibus; βροτοῖσι recte quidem eum interpretatum esse, ad unum omnes consentient; sed quid fuerit, cur quaereret, unde penderet βροτοῖσι non intelligitur; namque βροτοῖσι ad totam sententiam pertinere, id omnibus haud dubie probavit Hermannus. Substituit ἀψὶδ' ἀμβροτον ἐπιδέχονται Glasguensis editionis auctor neque ingeniose et violenter, unde fit, ut etiam versus paroemiacus fugiat in noctem sacram. Pergit poeta: At vos Phoebi Delphici ministri, ad gurgites procedatis Castalios argenteos et puris undis lavati ad aedes adscendite, favete linguis ut fausti ominis voces reddatis petituris oraculum.

V. 90. Φαῖβου πίταται. Musgravius τέταται, quod libri edunt, correxit in πίταται, „ita lego pro voce nihili πίταται nisi malit aliquis τέταται a τείνω. Adstipulatur Dindorfius, librorum manuscriptorum vestigiis institit Hermannus et recepit πίταται. Quodsi Buttmano fidem habes qui Gramm. Graec. § 114 formas πίταμαι et πίτομαι poetas scenicos promiscue usurpasse contendit, non

est, cur deleatur forma *πίταται*, nisi concinnitatem verborum in dubitationem vocasset Hermannus, qui verbum volare autumat de fumo intelligi non posse, quum id quod volet relinquat locum ex quo attollatur, fumum vero emittant perpetuum turribula. Qua re ni fallor *πίταται* pro *πετάννται* accepit, sed mihi non persuasit. Ac primum quidem non video quid differat inter *καπνός ὑπερθεάσκοντα ὄρεα* Eurip. Nec. 823 et *καπνός πίταται*; deinde fumus revera relinquit locum neque redit, unde exit, ad turribula, quamquam recenti accretione sustentatur. Sed in quo vertitur summa rei, inquirendum videtur, num verbum *πετάννται* exhibeat formam illi respondentem quam textui inseruit Hermannus. Verba *πίταται* et *πετάννται* cognatione quadam inter sese copulari grammatici affirmant; formam simpliciore *πίταται* valuisse pro praesenti apud recentiores testatur Buttmannus; quo concessio tamen non sequitur, ut qui aetate antecesserunt poetae usi sint his formis. Magni momenti est id quod Lobeckius dixit ad Phryn. pag. 581 et in add. ad. Buttm. § 114.

V. 71. *Θάσσει δὲ γονή*. Vatem Delphicam hoc loco significare virgine monuit Brodaeus. Temporibus vero progressu mulieri annis jam provectae atque ex agricolis lectae dabatur haec provincia.

V. 94. Haesit Scaliger qui pro *Δελφοί* legendum putavit *στῆναι*. Notabilis quidem est forma adjectivi *Δελφός* a *Δελφοί* propagati; expectare debebas *Δελφικός*, sed hanc brevioris praetulisse Euripidem longiori permultis locis index docet editioni Beckianae alligatus, unde apparet *Δελφικός* semel legi Or. 1656. *Δελφός* plus semel. Tempora redundabant ministrorum copia, muneribus alternantibus; hoc loco eos intelligit Beckius quorum erat diffusas et inordinatas Pythiae voces in formam quandam redigere.

V. 98. Textu ut videtur turbato, variant quas capiunt viri docti conjecturae. Pro *ἀγαθῶν* quod Hermannus arrisit, Musgravius legit *ἀγαθόν* cum *στόμα* conjungendum, sed frigidum ipsi videtur quare in mentem venit *ἀγαθοί*, quod si codices confirmarent, melius ad sensum quadraret quam *ἀγαθῶν*, quod commate ab antecedentibus verbis discretum, Hermannus recepit; jungit *ἀγαθῶν φήμας ἀγαθός* et vertit bona bonorum omina; sensus fere idem est, quem includit Musgravius conjectura; utroque enim casu refertur, si recte intellexi, *ἀγαθοί* ad ministros, dirimitur a *στόμα*. Itaque ego, ut a codicibus minus aberremus, proponam lectionem *ἀγαθοί* cui non video quid obstat. Imo patrocinatur usus loquendi nescio an poetarum sed solutae orationis scriptorum; namque plus semel occurritur apud Platonem *ἀ ἀγαθῶν* vel per crasin in unum conglutinatum *ἀγαθῶν*. Sed quaeritur quid offenderint in jungendis *στόμα τὸ εὐφημῶν ἀγαθόν* viri docti. Fieri potest ut omnino non dicatur *στόμα ἀγαθόν*; tum non dubitamus, quum delenda sit scriptura; sed ipsa verborum dispositio suadere videtur ut *εὐφημῶν ἀγαθόν* eodem modo nectatur, quo versu insequenti *φήμας ἀγαθός* id quod congruere omnes facile intelligent.

ἰδίας. Hic addit interpres nescio quis: mirum, credo, foret ni propriis linguis loquerentur. An legendum *ἰδίας*. Nil opus est turbari textum, quum locum expediverit Hermannus praesente Dindorfio; namque *ἰδίας* tantum abest, ut supervacaneum sit, ut sensu requiratur. Hortatur Jon

ministros ne quantumcunque possint i. e. lingua ipsorum cohibenda, mali ominis voces reddant. Infinitivum ἀποφαίνειν non recte interpretati sunt qui pro imperativo valere contenderint. Hujus quidem enallages permulta exstare exempla lippis et tonsoribus notum. Sed hoc loco longe aliter se res habet. Rectius Musgravius qui ὄσσει supplet quod saepe omitti docuit Matthiaeus. Universe usurpatur infinitivus, ut effectus et consecutio ejus significetur, quod verbo finito, unde pendet, exprimitur. Nihilo secius alium atque Hermannus sensum substruxit his versibus Musgravius. Dicit enim: intellige ὄσσει, ut ea quidem responsa, quae deus dederit, vosmet interpretemini. Datum enim oraculum, quod ut plurimum obscurum et anceps erat, explicabant sacerdotes. Recte quidem sed huc non spectant; neque enim de oraculis interpretandis, sed, ut memoravimus, de linguis cohibendis sermo est. φαίνεω vocabulum proprium est sacerdotale, quod potissimum usurpatur in Cereris Eleusinae sacris opertaneis; idque hoc loco consulto adhibuisse Euripidem quamvis non cogitaverit de mysteriis, persuasum mihi est.

Pergit poeta: Ego vero ab infantia usque exantlo labores, virgis launeis et coronis sacris aream Phoebi faciam mundam, solumque liquidis lymphis madefactum et volucrum turbam vasa sacra polluentibus arcu meo impellam praecipitantem, quippe qui neque patrimus nec matrimus templis Phoebi nutrientibus adsim tanquam camillus. Age vero, o recens pulcherrinae lauri virga, praescia futuri, quae Phoebi altaria verris sub templis ex hortis immortalibus, ubi voce proluetur sacro, emicante fonte aeterno, myrti coma casta, qua dei pavementum lustro diurnus alatis Solis quadrigis par, pensum diurnum pertexens, o Paeon, Paeon, mactus sis, mactus Latonae filii.

V. 112. ὃ νεητάλις προπόλευμα. Est abstractum pro concreto ut saepius apud poetas nec non in oratione pedestri. Nomini abstracto προπόλευμα respondet concretum πρόπολος, quod κατ' ἔξαχην de iis intelligitur, qui sacro ministerio funguntur; poetae ipsi vocantur πρόπολοι Μουσῶν cf. Passow s. v. Cujus schematis superfluunt exemplis grammatici saepe ineptis, Matth. p. 49, Bernhárdy p. 95.

σαίρεις quod metri causa requiritur, restituit Musgravius ex codice. Nam σαίρει hiatum efficeret propter insequentem ὑπὸ et syllabam corripere. Etiam sensus flagitat hanc scripturam, quod ramum alloquitur Jon et orationis vigor langueretur σαίρεις in σαίρει permutato.

V. 118. In explicandis v. 118 et squ. ingenii acumen oppido periclitati sunt viri docti. Ac primum quidem supersedendum censeo iis, quae notavit Heathius, cui quum non habeat, unde regatur accusativus ἰεράν φόβαν, lectio ἰερά φόβα placet, id quod omnino non intelligo; nam recto casu posito, constructis plane laborat, quod verbum τέγγουσι accusativum desiderat, abhorret vero a jungendo cum τὰν αἰναον παγάν; etiam pro vocativo ἰερά φόβα haberi non potest. Hermannus voces fontem emittentes vix ferendi videntur, itaque γῆς inserendum ei arridet; quod si cum ἕρδοσι conjungitur, voces significantur e terra emanantes qui fontem illum perennem gignunt. Sed ἕρδοσι probabilius videtur significare aërem humidum, unde exoritur densatione humor, qui myrti sacram comam irrigat.

ἀένναος simplici littera ab Herrmanno receptum est, libris *ἀένναος* exhibentibus littera duplicata. Conflatam esse vocem ex *ἀεί* et *νάω*, docent grammatici. Pars prior compositionis per exaeresin *τοῦ* : mutilata est, quam syllabam debilitatam ut corroborarent, et interposuere, unde tertia ab fine producta est. At ubicunque *ἀένναος* invenitur, ut Hermannus ait, *ἀένναον* scribendum esse, metra evincunt. Itaque scriptura *ἀένναον* ut spuria delenda est, metro, ut supra demonstratum est, *ἀένναον* flagitante. Quae affert Kirchhoffius in adnotatione critica ut *κύμπαν*, *δρῦσα* supersedeamus. De myrti sanctitate fusius disseruerunt interpretes.

V. 124. *τὸ κατ' ἡμῶν*. *κατὰ* significationem distributivam habet, itaque *κατ' ἡμῶν* est diem ex die, non quotidie, ut voluerunt interpretes; quo non totius diei spatium exprimitur, sed momentum tantum temporis. Hic vero intelligenda esse pensa diurna apparet ex articulo *τὸ* adjecto, cui, si praepositionem eum casu antecedit, eadem vis inest, quam habet *τὰ εἰς τὸν πόλεμον* i. e. *τὰ πολέμικα*; sic *τὸ κατ' ἡμῶν* significat *τὸ ἡμερῆσιον*. Matth. § 273.

V. 125. *ἄ παιᾶν*. Homerum sic appellare medicum deorum, notum est, ab Apolline diversum; sed temporum progressu ad hunc translatus, artis medendi interpretem. Nec mirum; namque ab Apolline arborum agrestium tutore, vaticinante et pestifero non longe distat Apollo *ἀποτροπαῖος, καθαρτῆς, ἐπικουρῆος*. Affligere morbis homines Apollo credebatur. Sed auxilium petere homines consentaneum erat, unde originem morbi ducebant.

Pergit poeta: Pulchrum quidem in tuam o Phoebe gratiam excipio laborem in propatulo oraculi sedem reverens; atque in glorioso mihi est labore, diis serviles dare manus; sed in immortalium gloriam susceptorum fausti ominis laborum me non taedet. Phoebus est mihi genitor, namque victum praebentem laudibus effero, eumque mihi utilem in parentis loco habeo; quapropter Phoebum templi Delphici nomine appello patris, o Paeon, Paeon, mactus mactus sis, Latonae fili. Sed finem impositurus sum operi, laureis ramis ultro citroque ducendis, ex auro vasibusque humi fundam lymphas e Castaliae vorticibus manantes, liquidos fluctus spargens, ex quo surrexi strato integer.

V. 132. In distinguendis sententiarum membris Musgravii sequor rationem ab Hermanno impobratam, qui *οὐ θνατοῖς* sejungit ab iis quae sequuntur et *ἀλλ' ἀθανάτοις* cum *εὐφάμοισι* conciliat, id quod non placet. Nam germanice hunc versum sic verto: *Nüchternlich ist mir die Mühe, meine den Göttern dienbare Hand nicht Sterblichen sondern Unsterblichen zu weihen.* *εὐφάμοισι* formam per proschematismum *τοῦ* : plenior fecit Hermannus littera : dativo adjecta, quippe quae aliter metro aptari non posset.

V. 138. Hunc versum et sequi alii aliter et intellexerunt et correscerunt. Reiskius quidem, ut expediret constructionis rationem legit *τὸν τ' ἀφίλιμον* — *Φοῖβον* i. e. Phoebum, qui mihi utilis est, nomine patris apello; utique recte se haberet verborum junctura quod *λέγω ὄνομα τινα* saepissime dicitur. Matth. § 420. Assentit Heathius, qui ut omnis difficultas tollatur, *τοῦ κατὰ γὰρ* corrigit in *τὸν κατὰ γὰρ* Musgravius *τὸν δ' ἀφίλιμον* mutat in *τὸ* metro si non jubente at favente certe. Pendet

ab hoc φοῖβον i. e. utile quod mihi ex templo Phoebi redundat. Id vero respuit Hermannus qui φοῖβον et πατήρας per attractionem consociat.

V. 146. γαίης offendit Reiskium, qui corrigere voluit γαίη i. e. in terram projiciam. Non video qui factum sit, ut haereret, quum id, quod petitur, per genitivum exprimi solet; melius videtur γαίης non cum ῥίψω sed cum παγάν consociari i. e. fontem terrae effundam, quem emittunt Castaliae vortices, νότιον ὕδαρ. νότιον otiosum epitheton est, quod projicere poeta debebat non ex aureis vasibus sed ex textu. Sed defatigat totus hic locus nimia sententiarum iteratione ac tumore, ineptaque illa tragicae magniloquentiae affectatione superfluit, quam jure Aristophanes castigavit.

Vah, vah; jam volitant atque profugiunt volucres Parnassi de cubilibus. Hoc dico, ne vos pinnas perstringatis neve in aedes auratas voletis. Sed capiam te arcu meo, nuntia Jovis, avium vires rostro infringens. Ecce ad altaria alius quis remigat pennis cycnus; nonne aliorum purpureum pedem referes? Nil te Phoebi cithara concinens telis vindicet; declina alas, ad lacus accede Deliacos; sanguine pollues, ni pareas, carmina canora; vah, vah, quaenam haec avis novitia pervolavit? Sagittae emissio te arcebit. Nonne morem geres? Subiens vortices Alpei pullos procrea, vel in saltus Isthmios, ne quid vasa sacra capiant detrimenti et aedes Phoebi; sed revereor vos percellere, deorum voces referentes mortalibus.

V. 158. Φεῖγκος est pinna, summum fastigium ejus partis templi, quod αἶταμα Graeci, vocabant; χεῖμαπτιν quod vulgo cum genitivo construitur, hic dativum regit; χεῖμαπτιναι semel apud Homerum cum dativo conjunctum invenitur. Passow s. v.

V. 159. Desiderat Reiskius post hunc versum alium hoc fere intellectu: ἄν δὲ πελάγης, μάρεψω. Per hanc sententiam transitum fieri ad versum sequentem, apparet ex vocabulo αὔ; si appropinquetis, ego contra interimam vos; sed licuit poetae supersedere.

Ζηὸς κῆρυξ. aquila significatur, quacum si V. 164 cycnus confertur pronomen ἄλλος haud aptum videtur, quod non alia aquila, sed cycnus pervolitat, ab aquila diversus. Cujus brachylogiae plura exstant exempla ut Homericum illud Τρῶες καὶ ἄλλοι Ἄχαιοί.

V. 166. Φόρμιγξ σύμμολπος est cithara concinens tuae voci; quamvis enim cantus ad similitudinem accedat sonus lyrae Appollinis, tamen sagittae meae te interficient.

V. 168. Scaligeri emendationem παραγι πτέρυγας cui plausit Hermannus, alii interpretes improbarunt. Sunt qui dicant, neque ἄγειν nec παραγειν πτέρυγας significare avium volatum, itaque legendum παρασοῦ πτέρυγας metro haud inconueniens; alii ἄ ῥάττε πτέρυγας, i. e. alas sen alis plaude Virgil. Aen. 5, 516; παρά τε πτέρυγας omnino disciplet, quod sensu caret. Quodsi παραγειν πτέρυγας inusitatum est Graecis, substituendum videtur ἄπαγε, quod saepius cum accusativo jungitur. Relegatio in lacum Deliacum apta videtur, quod insula pariter atque avis Apollini consecrata erat.

V. 170. Hos versus aliter interpreto atque Hermannus. Cycnos constat morituros edere cantum lugubrem; de quo cogitans Jon dicit: mortem oppetes nisi morem geras, et cantus tuus miscebitur sanguine tuo sagittis meis emicante.

V. 176. *Ψαλμοὶ τῶσαν* est vibratio arcus. Dubitat Jon avem Apollini sacram interficere, itaque chorda vibranda pellere studet; accedit quod dicit v. 182. *κτείμεν ὑμᾶς ἀδούμαι.*

V. 190. *ἀγυατίδες* *θεραπείαι* sunt, ut Barnesius recte explicat, orae Apollinis Agyiei. Ἀγυισίος ἀγυιατής, *θεραΐος* vocabatur Apollo quod tutor agrorum et viarum erat, et *θεοῖς προδόμους, ἀνταλίοις* adscribatur; unde fiebat ut aras ante domus et in viis statuerent formam cubicam vel pyramidalem referentes.

Pergit poeta: Non Athenis solum divinis columnatae erant porticus deorum, neque ministerium areale, verum etiam apud Loxiam Latonae filium geminarum personarum, egregia palpetra lumen. Ecce, hunc, vide Lernaem anguem, interimit aurea falce Iovis filius, amica, oculis spectata.

V. 191. Quae in hunc locem, virorum doctorum congestae sunt emendationes brevissimo ambitu mihi animus est constringere; *καλλιφαρον* librorum correxit in *καλλιβλίφαρον* Barnesius, quod ex analogia adjectivorum ab neutris in *ος* compositorum inauditum esset *καλλιφαρος* cuius legitima forma desineret in *ης* ut *παλαμάντης*. Qua tamen regula non omnia adjectiva adstringi, apparet ex exemplis, quae ipse affert; *διδύμων προσώτων* intelligit Musgravius de duplici aedium facie, cui somnari videtur Barnesius, qui id per duplex oculorum lumen vertit. Sed propior veritatem videtur esse Barnesius, qui haud dubie per duplex lumen fratrem et sororem i. e. Apollinem et Dianam comprehendit, qui ubique fere communiter colebantur. Cum Heathio post *Λαταῖος* interpungendum non puto, quum id quod sequitur, apte respondeat praemissis; nam ut *Ἀθήναις* excipit *παρὰ Λοξίαν*, ita *ἀγυιατίδες* compensantur per *διδύμων — φως*. Sed omissa interpunctione ex codice Pal. reponendum censeo *τῶν Λαταῖος*, unde fit, ut sensus horum versuum per se pateat.

Pergit poeta: Video et ex propinquo alius quis facem ardentem tollit: an qui in meis exhibetur staminibus armiger Joalaus qui communes suscipiens labores cum divino filio exantlat? Jam vero hunc contemplare alato insidentem equo, ignivomas interficit tricornes vires. Quoquo versus oculos circumfero. Ad spice tumultum in moles lapideas incisum Giganteum. Haec intueamur, amicae.

V. 200. Tollentem facem Joalaum in tabula delineare non licuit pictori. Sed aspectus imaginis in ipsam actionem rapit feminas, ita ut imaginem transferant id quod mente solum comprehendatur. Musgravius hos versus inter chorum et Jonem ita distribuit, ut, quae ille quaerit, hic respondeat et partes agat, ut ita dicam, pariegetae. Versus ab *ἰδὼν* incipientes si Musgravio fidem habes, proficiscuntur ab Jone. Annuente choro pergīt ille in explicando *καὶ ἄλλος, πρὸ αἰθέρι*, unde fit, ut pronomen indefinitum *τις* divellat ab antecedentibus et choro tribuat tanquam interrogativum. Quod aliter visum Hermanno nec injuria. Brodaeum qui *πῆλαις* metaphorice pro *λόγοις* dictum esse putat, explodit Barnesius qui peplum intelligit, cui fabulas intexere solebant virgines et matronae Atheniensium. Sunt haec *εργαστήρια* quarum erat in honorem Minervae peplum intexere, quae de malo navis suspendebatur, per *πομπὰν Παναθηναϊκὴν* urbem pervehentis.

V. 209. *περιπνέουσαν*; Quod libri exhibent *περιπνέουσαν* vel *περιπνείουσαν* correxit Hermannus. Reiskius vult *ὡς τὰν πύρ πνέουσαν*. Litteram connexivam post *ε* saepe omitti notum et veresimile est potissimum id fieri, si nomini composito activa significatio inest, ut *περφόρος*.

V. 210. *τύκασι λαίνοισι. τείχεσι* quod olim legebatur, metri causa mutandum esse statuit Musgravius, itaque scripsit *τύχασι*. In hoc non acquievit Hermannus, qui improbat conjecturam propter vocabuli significationem, id quod indice editioni Musgravianae allegato non confirmatur. Posuit *τόκοισι* a *τόκος* propagatum; *τύκος* est instrumentum quo utuntur scalptores; *τύκισμα* eodem fere intellectu de iis intelligitur, quae saxis incisa sunt; *τύκη* lexicis prorsus ignotum est. Quid igitur? Musgravii conjectura commendabilis videtur, quod metro quadrat, neque usus obstat. Legitur enim *ἐν αἰθέρος πτυχαῖς* Or. 1631, 1636. *Κιθαρεῶνος πτυχαῖς* Suppl. 757. *τοιῶν πτυχαῖς* fr. 46, 2., quae exempla non aliena sunt. Nam *πτυχαὶ αἰθέρος* sunt convexa coeli, *Κιθαρεῶνος πτυχαὶ* sunt saltus Cithaeronis, *τοιῶν πτυχαὶ* sunt recessus muri. Universe significat, ut Hermanno placuit, locum circumdatum, quod huc quadrare videtur si figuras in recessum parietum incisas in animum inducimus. Quod si minus aptum videtur et usus vocabuli *τύκασι* dubius est, fortassis ad veritatem accedemus, si *τύκασι* in *τύκοισι* mutaverimus; nam etsi *τύκος* proprie instrumentum scalpendi significat, non sequitur, ut nonnumquam poetae non usurpaverint ad id exprimendum, quod instrumento efficitur vel ad materiam, cui adigitur instrumentum. Hic materia intelligenda videtur.

Pergit poeta: Video Palladem, deam meam. Quidnam? An fulmen flammeum horrendum in Jovis eminus ferientibus manibus? Animadverto. Adversarium Mimantem igne vertit in cinerem; atque Bromius alium imbelli thyrso vibrando percellit terrigenarum Barchus. Te compello, qui es in propinquo aedis, an licet limen transgredi mundo pede? Non licet hospites; an fieri potest, ut voces mihi reddas? Quidnam me vis? An revera medium terrae locum complectitur Phoebi aedes? Sertis certe distinctum, circa Gorgones. Ut quoque fama loquitur. Si libaveritis libum ante aedem et consulere animus est Phoebum, accedatis ad altaria, sed avibus non immolatis ne intretis aedis recessum. Perceptum habeo; sacratas vero leges ne violemus. Sed externa delectabunt. Omnia lustretis quaecunque lustrare fas est, oculis.

V. 212. *δερχόμεσθ'*. Scriptura fluctuat inter *δερχόμεσθ'*, *δορχόμεσθ'* *δερχόμεσθ'*. Formas *δερχόμεσθ'*, *δορχόμεσθ'* sigmate inserto non inusitatos esse apud Tragicos notum est; sed quod metrum obstat, rejiciendae sunt. Idem valet de indicativis, ad quos propensiores essemus, nisi sensus efflagitare videretur conjunctivum. Nam verba *ὡς δερχόμεσθ'* cohaerent cum antecedentibus. Mentionem enim Titanomachiae necesse erat animos ita commovere, ut illico sese conferrent ad intuendum atque dicerent: huc spectemus.

V. 213. Nauckius vult nescio quo ductus *γοργῶπι* pro *γοργωπὸν*. Horribilis dicitur clypens propter *Γοργεῖην κεφαλὴν*, quod caput medio clypeo affixum erat. Recentiores poetae clypeum mutare in lorica ex pelle Amaltheae fabricatam, quae Jovi rumen praebat. *ἐκηβόλου* correxit Musgravius in *ἐκηβόλησι*; sed hanc formam non esse genuinam docet Lobeckius Paralipp. 461, qui

motionem per tria genera ab hoc adjectivo verbali abjudicat. ὀμβριμον; sic libri etsi in uno codice littera u erasa est; genuinam formam apud Homerum esse ὀβριμον Passowius docet, unde ὀμβριμον per paremptosin ortum, lyricis usitatissimum. Sed hujus generis affectionum pauca censeo exstare exempla. Graecos vero non offendisse harum trium consonarum consecutionem apparet ex ἀμβροτος, ubi dissociabiles consonas με per litteram euphonicam consociabant.

V. 221. Βρόμιος, Βακχίους est Dionysius Phrygius, diversus a Thebano, qui progressu temporum in unum coaluerunt. Hic Phrygium intelligendum esse Dionysium non ex eo patet quod Thebanus, Semeles filius, Gigantomachiae particeps esse non potuit nisi per anachronismum, quem nonnumquam sibi indulserunt poetae. Ad proelia parum fuisse propensum videre licet ex baculis heredaceis, quae ipse poeta vocat imbecillia. Induxit eum haud dubie ex suae aetatis ingenio Euripides, qua nihil jam differebat inter Dionysium Phrygium et Thebanum.

V. 224. σέ τοι παρά ναὸν ἀνδῶ. Orationi ut gravitas quaedam addatur, pro vocativo interdum λέγω, καλῶ, ἀνδῶ ponitur, quod etiam omittitur, cum pronomine personali. Sed hoc loco res aliter se habet, quum nomine ignotus esset mulieribus Jon, neque eum significare possent nisi per paraphrasin.

V. 226. Mutilatum esse versum per se patet. γύαλον haud dubie significat interiorem templi partem, quae tamen per penetrabile, ut statuunt interpretes, verti non potest; nam penetrabile respondet vocabulo ἄδυτον Graecorum, i. e. cellae, ubi statua dei vel deae inerat, quam visere nemini licuit nisi sacerdotibus. Respicit γύαλον ad eam templi partem, quae ante cellam sita erat, quam licebat intrare.

V. 228. 229. Versus ab aliis aliter describuntur. Editionem Aldinam Hermannus et Dindorfius secuti post ποιοίμαν reponunt ἀνδῶν, quod Musgravius putat ex sequentibus editionibus typographorum incuria excisum; id probatur iis, quae sequuntur, verbis τίνα δῆτα θεῖλαις, quod pronomen pro singulari valet, cui ab editoribus τῆνδε adjectum est. Hermannus iis, qui omittunt ἀνδῶν non adstipulatus jubet, si versus 228 in ποιοίμαν terminetur, insequentum incipere ab ἀνδῶ τε θεῖλαις, id quod recte se habere contendit Kirchhoffius; quocum ut congruat versus strophicus 212, inserit δὲ post φίλαι. Hermannus.

V. 230. ὀμφαλός proprie non dicitur de umbilico terrae sed ab ὀμφή ductum est, i. e. vocibus quas Pythia tripode insidens ex antro emittebat, unde locus ὀμφαλός vocabatur. Sed quum utramque significationem comprehenderet, hanc homonymiam in suum usum convertit historia fabularis, quae ad umbilicum terrae indagandum jussu Jovis duas aquilas facit volantes. μέισον non videtur per pleonasmum additum sed exquisitius dictum. Pro ἐνδυτός quod legebatur ἐνδυτόν scripsit Musgravius, non ad templum sed ad umbilicum referendum, Pausaniam laudans p. 331, I, 27. Sed sarta quibus ornatus erat ὀμφαλός decori tantum, ut videtur, erant, neque, ut ille putat, multitudinis arcendae causa. Hanc potius fuisse Gorgonum vim, verisimilius videtur. φάτις penultimam brevem

habet contra analogiam similium verborum, quae ex ipso themate expressa, aut brevem vocalem in longam mutant ut a βάλω βῆμα aut sigma interponunt φύω φύστις Lob. Paralipp. p. 439.

V. 234. εἰ μὲν ἰθύσατε — πάρειτ'. Plerumque respondet futuro vel imperativo in apodosi prioris membri conjunctivus cum ἰάν, si id quod continetur conditione verisimile est ad exitum pervenire. Sub quam regulam cadere non potest hoc exemplum, quod non curat Jon quid facturae sint mulieres, sed tantum ad legem respicit, qua vetitum erat quemquam intrare templum ante placentum immolatum. Scriptura ἰθύσατε, ἰλύσατε refutatur melioris notae codicibus et eo, quem Musgravius affert, loco Hippol. 146. αὐτὸν πελάγον. Aeschyl. Pers. 204 θύσαι πελάγον. Sed quaeritur quid sibi velit πέλαγος quum de ovibus mactatis sermo sit; id non fugit Musgravius, qui ut concinerent versus, de sanguine victimae intellexit placentum idque confirmat similibus locis allatis. ἐπὶ δ' ἀσφάκτοις; praepositio ἐπὶ cum dativo saepius usurpatur hoc significato; ad templum accedere, inquit, nefas est nisi immolaveritis. Tragicorum locis collatis Musgravius statuit θυμέλην proprio sensu atrium esse sive in divitum aedibus sive in templis. Quae vis videtur hoc loco voci inesse, quum mulieres spectandi tantum studio ut satisfacerent, ad atrium templi sibi munire vellent viam.

V. 242. Nativa quaedam loquacitas mulieres impellit ad res miscendas parum inter se cohaerentes, unde fit, ut actio nimis tarde procedat. Nam veria impetrata jam nil erat cur gratiam ambirent Jonis. Sed fieri potuit ut poeta, cujus intererat in scenam promittere Creusam, unam ex numero mulierum, quippe in angustiis versatus quomodo id efficeret, parum scite hosce versus copulaverit.

V. 241. ὅτι καὶ ἡμεῖς. ὅτι videtur pronomen relativum esse, quidquid, etsi cum plurali πάντα non congruit. Pluralem pronominis ἅτινα non inveniri post πάντα docet Matthiaeus § 483 sed ὅσα substituendum. Quam rationem haud scio an tragici tuiti sint. Sed nil impedit, quo minus pro conjunctione habeatur ὅτι; aliis quibus, ut nobis, debilis videtur sententiarum connexus, arridet ὅτι i. e. quamdiu licet, quod excipitur a choro dicente, sibi potestatem esse factam templum visendi.

V. 247. Hermannus rejecit τὰδ', praetulit τῶδ' quod uni codici adscriptum est; contra alii legunt περιούσαν δ' αὐτῆ τῶνδ' ἐράτα. Cui congruit id quod Musgravius contendit, chorum id locutum esse superveniente Creusa. Sed rectius Creusam ipsam haec disserentem facit poeta.

Sunt versus Glyconei per terna systemata juncti antistrophica, versu Pherecrateo clausa, ita ut extremis bini adjecti sunt Molossi. Metra Glyconea quum diversissimam in strophis speciem prae se ferant, operae pretium videtur, singulos versus perlustrare. Ac versus quidem 112 incipit ab anacrusi pro basi posita, sequitur trochaeus, per transpositionem ante choriambum collocatus et ex jambo mutatus, propterea quod anacrusin arsis sequi debet; hunc excipit choriambus. V. 113. Est versus Glyconeus hypercatalectus. Basin praemissam sequitur choriambus et jambus una syllaba

auctus; V. 112. compositus est ex anacrusi, spondeo, qui trochaeo substitui potest et choriambo. V. 115. Est catalecticus anacrusi locum tenente basis, quem versum alii in numero polyschematistorum habent, compositum ex Molosso et choriambo. V. 116. eadem exigitur mensura qua V. 114. V. 117. exordium capit a tribracho, a basi non excluso, et in tragoedia recentiore maxime frequentato; reliqua pars similis vv. 114, 116; V. 118 Glyconeus est legitimus producta penultima, id quod fieri potuit ex ratione eorum, qui, ut Hermannus explicuit, polyschematistum fecerunt hoc metrum. V. 119. est Pherecrateus basi dempta. Vv. 120, 121 sunt glyconeii legitimi, sequentes 122, 123 quos in duos distribuit versus Hermannus in editione sua, colligavit in unum in ell. doctr. metr. §. 494 exemplum afferens unius choriambi addendi Glyconeo. Quo in exemplo uterque choriambus et qui sequitur basin et qui claudit versum solutioni cessit, quae in recentiore tragoedia non est rara. Accedit quod in antistrophe syllaba longa in quem desinit glyconeus, solutus est. Scriptura variat. Editio Glasg. exhibet ἄλιον quod a dialecto Dorica alienum rejecit Hermannus, quem secutus sum, discrepante Dindorfio qui ἀλιόν legit. Terminatur systema in Pherecrateum senis superfluens Molossis. Disjungitur canticum ternis per intervallum aequabiliter membris, ter iterato Pherecrateo. Vv. 116, 120, 124, 131, 135, 139 ita ut tenuior forma basi abjecta medias teneat, plenior primam sectionem fulciat, integra vero summam numerorum claudat.

Quae sequuntur cantica systematis comprehenduntur anapaesticis dimetris non legitimis, quorum propria est nimia numerorum simplicitas, proceleusmatici admissio, caesurae neglectio, accedunt aliae anomaliae de quibus infra copiosius disseremus. Namque desideratur alternantium temporum successio, quorum tam incuriosa sunt systemata non legitima, ut saepe ex solis spondeis componantur. Etiam in his canticis, quibus continentur προῶδος, στροφή, μισῶδος, ἀντιστροφή et ἐπῶδος, primas tenent spondiaci, nonnumquam intercepti proceleusmaticis Vv. 150, 151, quos respuunt legitima.

Redundare systemata catalecticis etiam continuis atque ab his incipere apparet ex versibus sequentibus. Dactyli et anapaesti, ut facile perspicitur, raro occurrunt. Monometros non aspernatus est poeta; ubi vero inveniuntur hypercatalecti, eos dochmiacos esse, docuit Hermannus. Est enim dochmius nil aliud quam antispastus una syllaba auctus, cujus utraque arsis stabilitur duabus vocalibus ancipitibus; cujus utique mensurae monometri hypercatalecti Vv. 148, 149, 181 aptari possunt. Vv. 150, 151 pro jambicis ischiorrhogicis haberi vult Hermannus, quibus apud tragicos potissimum antispastus consociari solet.

ἔα ἔα quae praestructa sunt strophae et antistrophae pro monometris habere nemo potest, quum prima littera brevis obscuretur sequente graviore neque inserviant nisi mutato animi motui exprimendo, qui in rebus sacris per assiduitatem quandam defixus ad avium profanarum advolatum subito vertitur. Caesuram saepius neglectam vides quam servatam Vv. 146, 160, 161, 166, 167, 176, 177, 185; legitima est in versibus 154, 156, 163, 165, 169, 173, 180. Monometris et paroemiicis carere caesura jam supra memoravimus. Hiatus exemplum afferre in promptu est nullum nisi V. 178

παυόμεναι ἢ, quum diphthongus *ei* ante vocalem *η* hoc loco non corripiatur. Syllaba ancipite in fine versus abstinuit poeta. Sed memorabilis est V. 169 propter productionem ultimae syllabae in *Δηλιάδος*. Quam producendam esse jam ex eo apparet, quod a tribracto abhorret versus anapaesticus. „Admittitur syllaba brevis, quae in consonantem exeat, interdum in fine versus, ubi vel persona mutatur, vel sententia finitur,“ quod huc quadraret, nisi scripturam sequentis in suspensionem vocasset Hermannus. Indulserunt quidem sibi productionem poetae in vocibus, quae plures syllabas breves habent, sed id fieri solet in prima brevi arseos locum tenente, ut verbi causa in *ἄθαντος*. Proodus mesodus et epodus, quibus diffusum est canticum, nil commune habent nisi spondeorum accumulatinem et alia systematum non legitimorum propria; plus similitudinis habent strophe et antistrophe quae eo tantum inter se differunt, quod antistrophe in primis versibus per aliquot anapaestos incedit et unum dactylum.

Reliquum est ut de transitu Glyconeorum numerorum ad spondiacos illos verba faciam. Carmine extenso atque perpetuo inde a v. III usque ad v. 143 intimum animi motum quum edidisset Jon, ad hunc sedandum necesse erat aut exciperetur alio histrione ei succedente aut rediret ipse ad animi tranquillitatem, quam nimis turbari vetant indoles atque natura. Spectatores ipsi, quos Jonem veresimile est attento animo audivisse recitantem, si ulterius progressus esset, haud dubie abjecturi fuissent intentionem. Itaque choro nondum intrante, Jonem necesse erat alium addere orationi sonum, quae, quum in penso devolvendo versaretur, nullo aptari potuit metro melius; neque enim inest in verbis *ἀλλ' ἐκπαύσω* sequi, quod animum concitet, neque in avibus invocandis, sed placato sensu et ut ita dicam, numero ad finem properat canticum. Carmina melica Vv. 187—200 comprehensa tria exhibent systemata glyconea antistrophica, in quibus memorabilis est vocabulorum quorundam diremtio, quae una pluribusve syllabis ultra versum protenduntur, id quod tantum abest, ut a systemate Glyconeo alienum ut in perpetuitate ejus positum sit, qua ultimae syllabae brevis in consonantem disinentis efficiatur productio per positionem sequentis versus a consona incipientis. Opprimitur littera *ι* quae brevis est, in vocabulo *ἀργυραίδης* pondere antecedentis vocalis longae.

A binis numerorum membris discrepat tertium praemittens Bacchium. Herm. §. 496. Ad exemplum Glyconeorum et Pherecrateorum factum est etiam aliud genus, quod pro choriambus Creticum habet. Cujus modi versus hic illic legitimis Glyconeis adjuncti reperiuntur. In minore versu, si in basi jambus, tertia autem a fine syllaba brevis est, videri potest hoc metrum Bacchiacum esse. Quodsi in Pherecrateo qui pro basi jambum habet, choriambus commutatur in Creticum, utique evadit Bacchius bis positus.

Sed dubito num systemata legitima exordiantur ab versu catalecto. Vv. 195, 196 sunt Glyconei hypercatalecti, anacrusi pro basi posita et praeterea V. 196 jambo per transpositionem post anacrusin locata et in trochaicum vel spondeum commutato.

De productione primae syllabae in *περισώματος* infra explicabimus. Vv. 209—247 partem posteriorem carminis chorici proferunt, quod nomine parodi insigniverunt metrici, non uno tenore ab

mulieribus choricis decantatum, sed, id quod proprium est parodi, anapaesticis distinctum intercurrente Jone. Carmen est antistrophicum cujus seni a principio versus nil habent difficultatis, subsequentes vero propter scripturae ambiguitatem parum sunt expediti. Pars quidem prior constat ex Glyconeis ad similitudinem eorum tornatis, quos supra descripsimus, forma primitiva per transpositionem et accretionem mutata. Quare ad partem posteriorem transeamus. Incipit a versu 216. Obscura est mihi quam iniiit Hermannus ratio in describendis his metris. Pro monometro jambico hypercatalecto non posse valere priorem versum apparet ex libro ejus. Monometer enim ut universe perraro invenitur ita non admittitur nisi integer. In redigendis hisce metris quum alii aliam ingressi sint editores viam, sicut ipse Hermannus in elem. §. 700 respondententes antistrophes versus aliter descripsit, Dindorfio duce ex angustiis nos evolvere possumus, priori versui, qui in editione Hermanni in *κρηκύνειν* terminatur, adscribentes *ἀμφιπυργον* posterioris unde evadit jambicus dimeter acatalectus quarta arsi soluta. Versui insequenti, si Dindorfium sequeris duo includuntur dactyli, si Hermannum, jambicus dimeter, prima syllaba producta, prima arsi soluta. V. 219 compositus est ex Bacchio et Cretico. V. 221 in editione Hermanni formam habet, quae jambicis numeris legitimis adnumerari nequit. Namque jambicus dimeter aut hypercatalectus est aut claudus, quorum quidem in libro de elem. nullum exstat exemplum. Itaque Dindorfium sequor qui hunc versum et sequentem in unum junxit, unde exoritur jambicus tetrameter catalecticus, quem haud scio an tragici usurpaverint, etsi Hermannus ab his abjudicare videtur, qui § 167, ubi comicis usitatissimum esse docet, tragicorum nullam faciat mentionem. V. 223 est antispastus, qui ut saepe consociatur aliis numeris, ita hic cum jambo ischiorrogico copulatus est. Antistrophe similis est strophae. Superat V. 239 una syllaba brevi ab initio versum respondentem V. 217. Notabilis est V. 245 propter syllabas breves coacervatas nec non V. 230 propter synizesin τοῦ ε in voce θεοῦ. Restat ut de versibus anapaesticis loquar, quibus in secunda antistrophe respondet Jon choro compellanti, id quod usitatissimum est in parodo. Namque parodum decantabat chorus in scena non in orchestra, ceteris histrionibus mixtus, unde fiebat, ut canticum magis ad naturam diverbii accederet. Praevalet in his versibus, qui incipiunt a V. 227 numerus dactylicus, quibus tantum non obscuratur anapaesticus. Jam primus versus quaeritur num sit monometer anapaesticus, quum ultimam secundi dactyli longum habeat; nam quod versus sequens a vocali exorditur, id nil facere potest ad corripiendam longam antecedentis, quum versus nullo perpetuo numero inter se cohaereant. Sed versus 229 monometer est constans metris anapaestis.

